

Dilluns 12

Avui és: La Mare de Déu del Pilar

La Mare de Déu del Pilar (la Pilarica) és una de les devocions més antigues i populars aclamades al nostre país i a Amèrica Llatina.

La Basílica del Pilar és una de les més antigues d'Espanya. Al seu interior es troba la columna sobre la qual la Verge es va aparèixer a l'Apòstol Jaume durant l'evangelització d'Espanya, l'any 40 després de Crist. És l'aparició mariana més antiga reconeguda per l'Església.

L'Apòstol, desanimat per les grans dificultats que estava travessant per evangelitzar Espanya, va demanar un senyal. Va ser llavors quan se li va aparèixer la Verge, qui el va animar a seguir endavant i li va fer la promesa, que encara es manté, per la qual mentre estigués aquest pilar en peu, hauria veritables deixebles del seu Fill a Espanya. En Jaume i els seus deixebles van recollir el regal de la Mare de Déu i van guardar aquesta columna, que es va convertir en el centre religiós d'aquesta petita comunitat a Saragossa.

Dimarts 13

Relats: Què busquem?

La Lola, experta antropòloga, va convidar al seu amic Joan, a una excursió per veure els gorilles. Un cop a la muntanya, la Lola anava vigilant i pendent dels seus prismàtics, llesta per observar qualsevol gorilla. Però l'amic anava mirant nerviosament per tot arreu i, sobretot, a terra.

Lola! -va cridar en Joan-, aquí hi ha serps?

-No, no hi ha -va respondre la Lola amb molta fermesa.

Però l'inexpert Joan va continuar nerviós, temia l'aparició d'alguna serp.

Sorprès davant alguna cosa que trepitjava i es movia, va cridar espantat:

-Lola, una serp!

-Això no és una serp, això és una branca! -va dir la Lola sense deixar un moment d'estar atenta.

Però l'aficionat Joan, summament espantat i suant de por, encara sentia que alguna cosa es movia sota els seus peus i va cridar de nou:

-Guaita, això sí que és una serp!

L'antropòloga, perdent la paciència, es va girar cap a ell i li va dir enfadada:

-Escolta, Joan! Què has vingut a fer aquí?, a observar gorilles o a cercar serps? El que va a la muntanya a veure gorilles els troba. Per què? Perquè n'hi ha. En aquestes muntanyes hi ha gorilles i si no, els inventa. El que va a la muntanya a buscar serps les troba. Per què? Perquè n'hi ha i si no, les inventa o se les imagina. I si no les veu, s'en pesca un bon conte com aquest: Saps ? se'm va aparèixer una serp de cinc metres com a mínim! Si no corro, ja estaria mort, m'hagués picat! ". I si de veritat no hi ha serps, qualsevol branqueta o arrel es converteix per a ell en una d'elles. Així passa en la vida.

El que ve a buscar la felicitat la troba, perquè la felicitat és aquí, la vida té moments bells i agradables, n'hi ha, és clar! I si no troba la felicitat en aquesta vida, llavors la inventa. Però no se'n va d'aquest món sense aconseguir-la. També passa a l'inrevés. El que ve a buscar tristesa la troba perquè en aquesta vida també hi ha tristesa. Sí, hi ha moments tristos i amargs, n'hi ha, és clar que sí! I el que no els té, els inventa. Si busques la felicitat, la trobaràs. Si busques la tristesa, també la trobaràs.

Si omplés el teu cor del que estàs buscant, ho trobaràs.

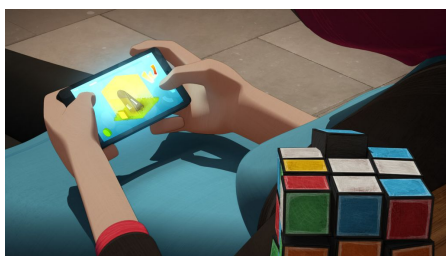
M. Parejo

Within me: El camí en la muntanya

Tanco els ulls, respiro profundament i començo a visualitzar: M'imagino que estic al començament d'un sender, al peu d'una muntanya... Miro cap a terra, i el veig recobert de fulles seques de color marró... El camí està una mica costa amunt, i començo a pujar-lo... Mentre camíno, em fixo que als costats d'aquest camí hi ha pins alts, de branques verdes... Entre els pins, distingeixo grans falgueres... Segueixo pujant, i ara veig el cel blau per sobre meu... Contemplo la meva ombra a un costat mentre avanço... sento el so de les meves petjades... sento un lleuger vent fresc a la cara... Em sento alegre i feliç d'estar en aquest camí... A la meva esquerra observo un petit rierol d'aigua... sento la seva remor... em desviot cap a aquest costat, descendeixo una petita costa, i veig el riu que flueix entre les pedres... Ara m'assec sobre l'herba, al costat del riu, mentre contemplo les seves aigües clares... Em tombo sobre l'herba, i sento com el meu cos es va relaxant més i més... Descanso profundament en aquest meravellós lloc...

"Entre tots ells, cercava un lloc per a reposar, una heretat on poder-me establir." Sir 24,7

Dijous 15

A la vida que arrisques, no siguis "jove al sofà": la joventut "no és passivitat", sinó un "esforç tenaç per assolir metes importants".

Papa Francesc

PREGAcine: "Scrambled" by Polder Animation

<https://youtu.be/gJBNmGIEdLY>

A l'estació de metro, una noia espera el proper tren. Mentre es veu obligada a esperar, juga amb el seu telèfon intel·ligent. Adopta la clàssica postura de la persona moderna, amb auriculars i la cara sobre la pantalla. Perduda en el seu joc virtual, la molesta un cub de Rubik que cobra vida i intenta desesperadament cridar la seva atenció. El cub vol ser resolt, només vol tornar a ser un fascinant joc. L'única advertència real és que hauríem d'estar més predisposats a esperar, i prendre'ns les coses amb calma, com moments de descobriment plaent i no necessàriament una frustració pel temps perdut.

Divendres 16

Gent: Fundació Once

<https://youtu.be/l9p9cTudlnY> 1:30

El meu nom és Immaculada i us vull explicar com vaig conèixer la Fundació ONCE. Va ser per mitjà de la treballadora social de la Fundació d'Esclerosi Múltiple, que em va ajudar a contactar amb el seu Servei de Voluntariat. Allà vaig sol·licitar ajuda, a causa de que em trobava en un moment molt delicat, ja que en ple estat d'alarma havia de fer un tractament de la malaltia que implicava moltes visites mèdiques i no disposava d'ajuda propera. D'aquesta manera, no només vaig poder acudir a totes les cites i tractaments mèdics, sinó que també vaig poder conèixer gent increïble que va estar al meu costat en tot moment, oferint-me tot el seu carisma i suport incondicional.

El suport rebut de la Fundació Once ha estat una experiència fonamental en la meua vida. L'afecte amb el que m'han tractat m'ha ajudat en ple estat d'alarma i no tinc paraules per donar-los les gràcies. Sé que sempre puc comptar amb ells. Sobretot, amb la gran companyia dels voluntaris.

El paper dels voluntaris va ser per a mi molt important, ja que amb el seu suport, afecte i comprensió van fer que em fos molt més fàcil superar la situació. Tot això em va servir per adonar-me que hi ha persones bones i meravelloses. Dia rere dia, han estat recolzant-me durant els moments baixos i durs que he tingut. Quan he plorat, m'han donat un petó, una abraçada i fins m'han fet riure.

De tot cor, no sabré mai com pagar a l'equip i als voluntaris de la Fundació ONCE, que m'han brindat el seu temps per cuidar-me i acompanyar-me durant el meu tractament.

Immaculada, beneficiària d'acompanyaments individuals de la Unitat de Voluntariat i Accions Solidàries de la Fundació ONCE